

Arrest

nr. 252 940 van 16 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota worden de niet betwiste gegevens als volgt weergegeven: *“Verzoeker diende op 07.05.2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Eurodac-onderzoek wees uit dat verzoeker asiel had aangevraagd in Italië. Op 16.06.2008 werd een overname-verzoek gericht aan Italië en op*

21.10.2008 kwam een overnameakkoord tot stand. Verzoeker werd op 13.05.2009 gerepatrieerd naar Italië. Daarna kwam verzoeker terug naar België. Hij diende op 12.12.2009 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 06.11.2012 werd die verblijfsaanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Op 24.11.2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 20.03.2015 deed verzoeker afstand van die asielaanvraag. Diezelfde datum kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Op 25.01.2016 lieten verzoeker en zijn Belgische partner B. S. J. (...) een wettelijke samenwoning registreren. Op 08.06.2016 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische partner B. S. J. (...). Op 03.01.2017 werd verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart. Op 28.02.2018 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en B. S. J. (...) stopgezet. Op 11.10.2018 werd verzoeker verzocht om in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten teneinde te evalueren of verzoekerster gerechtigd was om haar verblijfsrecht te behouden. Die brief werd hem betekend op 03.06.2019."

Op 23 oktober 2020 beslist de verwerende partij tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (...)
Voorna(a)m(en): I. (...)
Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Tagrin
RR: (...)
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van de bijlage 19ter dd. 08.06.2016, in functie zijn Belgische wettelijk samenwonende partner B. S. J. (...) (RR: (...)). Zijn verblijf werd erkend middels afgifte van de F-kaart op 03.01.2017. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier is de wettelijke (samenwoning) tussen beiden stopgezet op 28.02.2018.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 11.10.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 03.06.2019.

De brief vermeldde verder: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Betrokkene legde tot op heden volgende stukken voor:

- Toelichting van betrokkene dd. 18.06.2019
- Kopie F-kaart
- Attest inontvangstname dd. 27.10.2010 waaruit blijkt dat hij zich op 15.12.2009 heeft aangemeld voor een aanvraag 9bis en bijbehorende stukken (brief gemeente aan betrokkene, typeformulier regularisatieaanvraag dd. 07.12.2009, brief raadsman betrokkene. Hierin wordt gesteld dat betrokkene reeds sinds 31.03.2007 in ononderbroken verblijf is in België)
- Bijlage 26quinquies dd. 24.11.2014 (asiel, interview)
- Ontvangstbewijs verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 25.01.2016, opgemaakt op 04.06.2016
- Getuigschrift van woonst dd.12.06.2019 op naam van betrokkene en referentiepersoon

- Attest van tewerkstelling ACCENT dd. 14.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene van 09.10.2017 tot datum van het attest bij hen is tewerkgesteld, en bijbehorende individuele rekeningen Accent Jobs voor 2018 en 2019, fiche 281.10 voor het jaar 2018; Arbeidovereenkomst dd. 03.08.2020 bij Vypack
- Attest OCMW Gent dd. 04.06.2019
- Rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis op naam van betrokkene waaruit loonstortingen, geldafhalingen en aankopen blijken

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene en mevr. B. (...) op 25.01.2016 een wettelijke samenwoning hebben laten registreren, dewelke op 28.02.2018 reeds werd stopgezet. Er is bijgevolg geen sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Voor zover mocht opgemerkt worden dat betrokkene wel degelijk tewerkgesteld is, kan gesteld worden dat dit inderdaad zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn en houder te zijn van een rekening bij BNP Parisbas Fortis waarop zijn loon wordt gestort, en waarmee hij allerhande verrichtingen uitvoert. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 08.06.2016) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, waarvan hij de nationaliteit draagt, waar hij is opgegroeid, en waarbij het aannemelijk is dat hij nog familie wonen heeft aldaar. Bij aankomst in het Rijk verklaarde hij alvast dat zijn moeder, K. K. (...), nog leefde en aldaar verbleef. Hij bleek toen alvast geen in de lidstaten van de EU wonende gezinsleden te hebben. Voorafgaand aan voormelde aanvraag tot gezinshereniging, diende betrokkene nog een aanvraag 9bis in op 10.12.2009 en enkele asielaanvragen in, met name op 13.05.2008 en op 24.11.2014. Geen van voormelde procedures hebben tot legaal verblijf kunnen leiden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of procedures die allen negatief dienden te worden afgesloten. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene in 2007 ook in Italië asiel heeft aangevraagd. Zelfs als we met alle voorgaande elementen rekening houden, dan nog dient opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar lang, het grootste deel van zijn leven dus, in zijn land van herkomst heeft verbleven. De verbondenheid in België kan in die zin dan ook niet opwegen tegenover die met het land van herkomst. Geen van de asielaanvragen, zowel in Italië als in België, hebben tot een vluchtelingenstatuut voor betrokkene geleid. In 2015 kwam betrokkene zelfs niet opdagen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene geen gevaar loopt in het land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt betrokkene heden een attest van het OCMW dd. 04.06.2019 en getuigschriften van woonst dd.12.06.2019 voor. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene in het verleden Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een cursus Samenleven en Oriënteren

en een cursus bij Groep Intro heeft gevolgd in 2009. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur, en het hebben van een dak boven het hoofd, zijn een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen: het is, net zoals de tewerkstelling, zeker een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene het een behoud van het verblijfsrecht zou afdwingen. Zodoende is het redelijk te stellen dat deze documenten niet aantonen dat betrokkene op een manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is; zij vormen geen familiale cel meer sinds 28.02.2018. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Hij heeft kortstondig bij een Spaans echtpaar en hun kind gewoond, echter kan uit niets blijken dat daaruit enige relatie zou zijn ontstaan. In elk geval kan ook uit het dossier, noch uit betrokkene's eigen toelichting dd. 18.06.2019 niets blijken omtrent een nieuw gezinsleven dat betrokkene zou hebben opgebouwd in tussentijd. Volgens de woonstcontrole dd. 12.07.2020 woont betrokkene heden alleen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van betrokkene. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7, artikel 42quater § 4, 4° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, het recht van verdediging, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen. Het middel luidt:

"Voorafgaandelijke opmerking.

De voorliggende beslissing betreft een einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is aldus niet te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert evenwel nergens waarom zij het verblijf van de verzoeker weigeren maar toch geen verwijderingsmaatregel opleggen.

Het is als het ware zo dat de verweerder zelf maar al te goed inziet dat zij een beoordelingsfout maakt door te stellen dat de verzoeker geen recht heeft op verblijf.

Zijn verblijfsrecht wordt beëindigd maar hij dient het grondgebied niet te verlaten. Tegelijkertijd wordt hij wel uit het register gesupprimeerd.

Dit alles is erg tegenstrijdig.

5.1.2. De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt aan zijn verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.4. Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

- 5.1.4.1. Aangaande de uitzonderingsgrond van het art. 42quater, §4, 4° Vreemdelingenwet. Verweerster stelt het volgende:

"Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, § 4,1° kunnen we stellen dat betrokkene en mevr. B. (...) op 25/01/2016 een wettelijke samenwoning hebben laten registreren, dewelke op datum van 28/02/2018 reeds werd stopgezet. Er is bijgevolg geen sprake van 3 jaar wettelijke samenwoning. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor.

Vandaar dat art. 42quater, § 4,4° niet van toepassing lijkt op deze situatie."

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan. Volgens het artikel 42quater §4,1° Vw kan de verweerster het verblijfsrecht niet beëindigen wanneer het "huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk(...)" Uit het gebruik van het woord 'of' volgt dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vw. Dit wil zeggen dat als de gezamenlijke vestiging beëindigd wordt, er geen einde mag maken aan het verblijf als de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Verzoeker woonde al immers samen met mevrouw B. S. J. (...) vóór het registreren van de wettelijke samenwoning dd. 25/01/2016. Uit de getuigschriften van woning met historiek van adres blijkt dat verzoeker al samenwoonde met mevrouw B. S. (...) sinds 01/10/2014 aan de (...). (zie de stukken 2 en 3) De getuigschriften geven ook aan dat de verzoeker en mevrouw B. (...) op datum van 14/10/2015 samen waren ingeschreven op het adres 31 (...). Zij waren aldus gezamenlijk gevestigd vanaf dd. 01/10/2014. Deze periode dient eveneens in rekening te worden gebracht bij het beoordelen van de uitzonderingsgronden krachtens art. 42quater, §4,4° Vreemdelingenwet. Verweerster heeft hiermee geen rekening gehouden, waarmee ze haar zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel schendt. Ze laat na grondig te onderzoeken wat de woonsituatie was van de verzoeker en mevrouw B. (...) voor de registratie van de wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

- 5.1.4.2. Aangaande de verbondenheid met het land van herkomst

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker nog voldoende jong is om terug te reizen en de draad terug op te pikken in het land van herkomst ("betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 08/06/2016") of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België zou erg kort zijn waardoor verweerster aanneemt dat verzoeker nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. De verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan. Hij verblijft sinds 31/03/2007, aldus 13 jaar ononderbroken in België! Verzoeker is volledig geïntegreerd. Verweerster houdt simplistisch voor dat verzoeker gemakkelijk de draad kan oppikken in zijn land van herkomst en hij waarschijnlijk nog voldoende verbondenheid heeft met het land. Verzoeker dient thans op zoek te gaan naar werk, wat in Sierra Leone niet vanzelfsprekend is. Het is te kort door de bocht van de verweerster om te stellen dat

de verzoeker pas sinds zijn legaal verblijfsrecht zijn leven hier heeft opgebouwd. Verzoeker begon zijn integratie al in 2007 toen hij in België toekwam! Verzoeker heeft echter in de 13 jaren van verblijf zijn leven hier opgebouwd en is volledig geïntegreerd. Zo heeft hij in België een vaste relatie van verschillende jaren gehad met mevrouw B. (...), waarmee hij wettelijk samenwoonde, is hij hier vast tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur bij VYPACK, betaald hij belastingen, volgde hij Nederlandse lessen, heeft hij hier vrienden voor het leven, huurt hij een woning en maakt hij deel uit van de Belgische samenleving. Verzoeker zijn leven bevindt zich hier. Opnieuw een leven starten in het land dat hij is ontvlucht, is dan ook niet mogelijk voor verzoeker. Wanneer de verzoeker wordt terug gestuurd naar Sierra Leone loopt verzoeker, als voormalig Human Rights activist, aldaar het risico om belaagd/bedreigd te worden door overheid van Sierra Leone. Een terugkeer naar Sierra Leone kan aldus een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengen.

- 5.1.4.3. Aangaande de integratie

Verzoeker legde volgende stukken neer als antwoord op de brief van verweerster dd. 11/10/2018, waarin verzocht werd zijn individuele situatie toe te lichten, zodat er kon worden getoetst of hij toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen:

- Toelichting van betrokkene dd. 18/06/2019 ;

- Kopie F-kaart ;

- Attest van inontvangstname dd. 27/10/2010 waaruit blijkt dat hij zich op datum van 15/12/2009 heeft aangemeld voor een aanvraag 9bis en bijhorende stukken (brief gemeente aan betrokkene, typeformulier regularisatieaanvraag dd. 07/12/2009, brief raadsman betrokkene. Hierin wordt er gesteld dat verzoeker reeds sinds 31/03/2007 in ononderbroken verblijf is in België ;

- Bijlage 26quinques dd. 24/11/2014 (asiel, interview) ;

- Ontvangstbewijs verklaring tot wettelijk samenwonen dd. 25/01/2016, opgemaakt op datum van 04/06/2016 ;

- Getuigschrift van samenwonen dd. 12/06/2019 op naam van verzoeker en referentiepersoon.

- Attest van tewerkstelling ACCENT dd. 14/06/2019 waaruit blijkt dat betrokkene van 09/10/2017 tot datum van het attest bij hen is tewerkgesteld en bijhorende individuele rekeningen Accent Jobs voor 2018 en 2019, fiche 281.10 voor het jaar 2018; Arbeidsovereenkomst dd. 03/08/2020 bij Vypack;

- Attest OCMW Gent dd. 04/06/2019 ;

- Rekeninguittreksels BNP Paribas Fortis op naam van betrokkene waaruit loonstortingen, geldafhalingen en aankopen blijken.

Ondanks het voorleggen van deze documenten beëindigd verweerster het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15/12/1980. Verweerster stelt als volgt:

"Zodoende is het redelijk te stellen dat deze documenten niet aantonen dat betrokkene op een manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou staan."

Verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

a) Vooreerst kan worden gesteld dat verzoeker weldegelijk moeite doet om zich te integreren in de samenleving, door zijn werkbereid aan te tonen. Verzoeker is al werkzaam van 2016. Hij legt hiervoor als bewijs zijn voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016) voor. (zie het stuk 4) Verzoekende partij werkt sinds 9/10/2017 als interim bij VYPACK en heeft sinds dd. 4/11/2021 een voltijds arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij VYPACK. (zie het stuk 5) Dit toont aan dat verzoeker de wil heeft om te werken en in zijn eigen levensonderhoud wilt voorzien. Hij geniet dan ook geen financiële steun van het OCMW. (zie het stuk 6) De werkgever van verzoeker, de heer Van Parijs schreef dd. 01/12/2020 volgende aanbevelingsbrief:

"Beste,

K. I. (...) heeft op 4/11/2019 bij ons een vast contract gekregen. Hiervoor werkte hij via een interimkantoor bij ons sinds 9/10/2017. I. (...) is een vriendelijke, beleefde, hardwerkende man. Wij hebben nooit problemen met hem gehad. Het is iemand die wil werken, altijd op tijd komt, iemand waarop ie kan rekenen." (zie het stuk 7)

Tevens legt hij recente loonfiches voor van het jaar 2019-2020. (zie het stuk 8) De verweerster houdt te weinig rekening met de tewerkstelling bij haar beoordeling,

b) Verzoeker legde ook bewijzen neer van het volgen van Nederlandse lessen, cursus samenleven en oriënteren wat aantoont dat hij zich wel degelijk in België wilt vestigen en deel uitmaken van de Belgische samenleving. Verder heeft de verzoeker een huurovereenkomst afgesloten dd. 27/06/2020 voor een appartement 2de etage rijhuis gelegen in de (...). (zie het stuk 9) Het is daarnaast vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is zijn vrienden, burens en netwerk in België achter te laten en zijn leven terug te starten in Sierra Leone. De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van

herkomst terug te keren. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid. Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Sierra Leone terug te keren:

- *Het langdurig ononderbroken verblijf van 13 jaar;*
- *De langdurige verblijfsprocedure ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De vaste tewerkstelling ;*
- *Het gevaar dat hij loopt in Sierra Leone als voormalig Human Rights activist.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen omstandigheden zouden uitmaken die een verlengd verblijf rechtvaardigen.

Verweerster schendt hiermee haar motiveringsverplichting.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en B. S. J. werd stopgezet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker recente loonfiches, een aanbevelingsbrief van zijn werkgever van 1 december 2020 en een huurovereenkomst van 27 juni 2020 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches en aanbevelingsbrief (zie stukkenbundel verzoeker, respectievelijk stukken 7, 8 en 9) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker heeft een aanvraag van de verblijfskaart ingediend op grond van een wettelijke samenwoning in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag steunde uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid

aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, als 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet moet gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

In casu werd het verblijf beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap, de uitzonderingsgrond die hiermee volgens paragraaf 4 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging van dit partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk en voor zover verzoeker voldoet aan de vereisten van het bepaalde in paragraaf 4, laatste lid. Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen gecumuleerd worden met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging voorafgaandelijk aan het geregistreerd partnerschap teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals verzoeker beoogt. Wat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet betreft, dient geantwoord dat verzoeker geen gemeenschappelijke kinderen heeft met zijn partner zodat deze uitzonderingsbepalingen evenmin toepasselijk zijn. Wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet betreft, met name indien er sprake is van een bijzondere schrijnende situatie, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat verzoeker daarvan geen documenten voorlegt en dat verzoeker niet aantoonde dat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet toepasselijk zou zijn op zijn situatie.

Voorts werd in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat niet blijkt dat een beëindiging van het verblijfsrecht onevenredig zou zijn of inhumain zou zijn. Er kan in dat opzicht worden verwezen naar de motivering van de bestreden beslissing dat aangaande de verbondenheid met het land van herkomst stelt: *“Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn en houder te zijn van een rekening bij BNP Parisbas Fortis waarop zijn loon wordt gestort, en waarmee hij allerhande verrichtingen uitvoert. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (...) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 08.06.2016) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, waarvan hij de nationaliteit draagt, waar hij is opgegroeid, en waarbij het aannemelijk is dat hij nog familie wonen heeft aldaar. Bij aankomst in het Rijk verklaarde hij alvast dat zijn moeder, K. K. (...), nog leefde en aldaar verbleef. Hij bleek toen alvast geen in de lidstaten van de EU wonende gezinsleden te hebben. Voorafgaand aan voormelde aanvraag tot gezinshereniging, diende betrokkene nog een aanvraag 9bis in op 10.12.2009 en enkele asielaanvragen in, met name op 13.05.2008 en op 24.11.2014. Geen van voormelde procedures hebben tot legaal verblijf kunnen leiden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of procedures die allen negatief dienden te worden afgesloten. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene in 2007 ook in Italië asiel heeft aangevraagd. Zelfs als we met alle voorgaande elementen rekening houden, dan nog dient opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar lang, het grootste deel van zijn leven dus, in zijn land van herkomst heeft verbleven. De verbondenheid in België kan in die zin dan ook niet opwegen tegenover die met het land van herkomst.”*

Verzoeker betoogt dat hij gevaar loopt in Sierra Leone als voormalig Human Rights activist. Aangaande de schending van artikel 3 EVRM stelt de bestreden beslissing: *“ Geen van de asielaanvragen, zowel in Italië als in België, hebben tot een vluchtelingenstatuut voor betrokkene geleid. In 2015 kwam betrokkene zelfs niet opdagen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene geen gevaar loopt in het land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen”.*

Aangaande de integratie wordt in de bestreden beslissing gesteld: "Wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie legt betrokkene heden een attest van het OCMW dd. 04.06.2019 en getuigschriften van woonst dd.12.06.2019 voor. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene in het verleden Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een cursus Samenleven en Oriënteren en een cursus bij Groep Intro heeft gevolgd in 2009. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur, en het hebben van een dak boven het hoofd, zijn een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen: het is, net zoals de tewerkstelling, zeker een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene het een behoud van het verblijfsrecht zou afdwingen. Zodoende is het redelijk te stellen dat deze documenten niet aantonen dat betrokkene op een manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is; zij vormen geen familiale cel meer sinds 28.02.2018. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Hij heeft kortstondig bij een Spaans echtpaar en hun kind gewoond, echter kan uit niets blijken dat daaruit enige relatie zo zijn ontstaan. In elk geval kan ook uit het dossier, noch uit betrokkene's eigen toelichting dd. 18.06.2019 niets blijken omtrent een nieuw gezinsleven dat betrokkene zou hebben opgebouwd in tussentijd. Volgens de woonstcontrole dd. 12.07.2020 woont betrokkene heden alleen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 EVRM en van artikel 47 EU-Handvest. Het middel luidt:

"De bestreden beslissing stelt dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst : "Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel."

Het artikel 13 van het E.V.R.M. bepaalt:

„Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Dit recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt herhaald in artikel 47 van het EU Handvest. De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking, reeds op datum van de beslissing is afgevoerd is uit het register. Inderdaad, in het register staat volgende wettelijke informatie m.b.t. verzoeker vermeld dat hij een afgevoerd verlies van verblijfsrecht heeft. (zie het stuk 10) De verzoeker is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing. Met andere woorden nog voor verzoeker kennis heeft van de bestreden beslissing is zij al afgevoerd uit het register. Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Het ingediende beroep werkt bijgevolg niet daadwerkelijk schorsend aangezien verzoeker reeds afgevoerd is uit het register met verlies van verblijfsrecht, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 13 E.V.R.M. en van artikel 47 van het EU Handvest. Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat verzoeker, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kan afgevoerd worden uit het register met verlies van verblijfsrecht. Toch is het supprimeren uit het register nog voor het definitief worden van de beslissing reeds uitgevoerd. Dit vormt als dusdanig geen effectief beroep en is aldus evident strijdig met vermelde grondrechten. Het is niet omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn verblijfsrecht beëindigd wordt, dat dit reeds uitgevoerd dient te worden nog vóór de daadwerkelijke betekening van deze beslissing en nog vóór het verlopen van de beroepstermijn en dus het definitief worden van deze beslissing. De beslissing wordt immers opgeschort in afwachting van het beroep ten gronde. Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het

register is een schending van de automatische schorsende werking met de bedoeling verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor haar beroep goed en wel behandeld is. Het suppressen uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/79 Vreemdelingenwet, artikel 13 E.V.R.M. en artikel 47 van het EU Handvest niet. Verzoekers rechten op een daadwerkelijk schorsend beroep zijn geschonden. Gezien verweerder de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. Verzoeker stelt dat hij gesupprimeerd is uit het rijksregister en dat hij zijn verblijfsrecht heeft verloren ondanks het feit dat onderhavig beroep een schorsende werking heeft.

Uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de schorsende werking waarvan sprake enkel betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, en niet op andere gevolgen. Er is geen reden waarom verzoeker niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Tevens wordt erop gewezen dat ingevolge het "privilège du préalable" de bestreden beslissing vermoed wordt wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("privilège du préalable") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van hem een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen wenste uit te voeren of een zodanige maatregel ten aanzien van hem werd genomen. Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert aan dat hij op datum van de thans bestreden beslissing al werd afgevoerd uit het register. Verzoeker werpt op dat hij op die manier geen schorsend beroep heeft tegen de thans bestreden beslissing, hij wordt immers al op datum van de bestreden beslissing afgevoerd, terwijl hij op dat moment nog geen kennis had van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat de bedoeling hiervan is om hem uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

Verzoeker geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Een schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het EU-Handvest wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC